

Alleen was dat midden in de nacht bij donkere maan, zodat niemand het hem zag doen. De beheksing weigerde op te lossen, hoewel er ogenschijnlijk aan alle voorwaarden was voldaan. Een maand later volgde er een tweede poging. Dit keer had hij zich veranderd in een stier. Eén van zijn vrienden leidde hem, op het noen, naar het stadshuis. Ook deze poging mislukte. De volgende poging was met gebruik van een onzichtbaarheidsspreuk. Weer rond het noen en weer mislukt. De vierde en laatste keer dat hij het probeerde was de creatiefste. Hij gebruikte een krimpspreuk welke hem liet krimpen tot het formaat van een feetje. Op die manier heeft hij ongeveer negen meter afgelegd, dus ook ongeveer 999 passen, afgestemd op zijn grootte. Hij is zelfs de kade niet afgeweest. Hij probeert telkens de magie te misleiden. Zolang hij dat blijft doen, blijft de beheksing in stand.'

Tante Margali stond vol ongeloof naar haar zuster te staren. De vrienden keken met spanning hoe ze zou reageren. Langzaam begon er een spiertje naast haar mond te trekken. Ze opende haar mond om iets te zeggen, maar inplaats daarvan proestte ze het plotseling uit. Opgelucht lachtten de anderen met haar mee. Ook Matagati schoot in de lach. Eindelijk bedaarde het gelach.

'Meen je dat nu echt? Hij heeft het vier keer geprobeerd en het is elke keer mislukt?'

'Dat zeg ik. Hij weigert het pad der schaamte af te leggen. In plaats daarvan kiest hij voor de paden van misleiding. Hij probeert er op allerlei manieren onderuit te komen. Alleen laat de magie zich niet misleiden. De laatste keer dat hij het geprobeert heeft, was een jaar geleden. Sindsdien hebben we niets meer van hem gehoord.'

'Hij hield zich verborgen in de ordinaroswereld. Daar heb ik hem gevonden en hem een baan aangeboden in het eetlokaal waar ik werk. Ik probeerde een beetje goed te maken wat jij hem had aangedaan. Ik had geen idee dat hij de beheksing allang ongedaan had kunnen maken.'

'We hebben ons allebei laten leiden door boosheid. Door dat pad te nemen, hebben we beslissingen genomen welke

gebaseerd waren op verkeerde informatie. Weet je waar Kiprich nu is?’

‘Waarschijnlijk in de kombuis van één van de schepen, maar ik heb geen idee van welk schip.’

De Dux Magus stapte naar voren en nam zijn beide dochters bij de arm.

‘Daar komen we wel achter. Intussen lijkt het mij een goed idee dat jullie samen eens een goed gesprek met elkaar hebben. Ik schat dat we nog ongeveer een uur hebben, voor we kunnen aanmeren in de haven. Jullie moeder vliegt vooruit op haar bezem. Zij neemt Markil en de grimoire mee. Dat betekent dat de kuip aan de achterkant vrij is. Daar kunnen jullie rustig praten.’

Hij duwde ze in de richting van de achterplecht en wendde zich daarna naar de vijf vrienden.

‘Ik volg mijn vrouw naar Morrigan, maar dan op het tapijt. Willen jullie met mij mee?’

Rune keek naar de anderen.

‘Het lijkt mij het beste om zo dicht mogelijk bij de grimoire te blijven. Wat vinden jullie?’

Hij kreeg van allemaal een knikje, behalve van Terry. Vragend keek hij haar aan.

‘En Mikky dan? Als we het schip verlaten, weet hij niet waar wij zijn. Moeten we hier niet op hem wachten?’

Natuurlijk had Terry gelijk. Dat betekende dus dat hij in ieder geval op het schip moest blijven, maar de anderen konden natuurlijk wel gaan. Voor hij kon antwoorden, wees Zach omhoog. Ze volgden de richting waarin hij wees en zagen in de verte een stipje snel naderen.

‘Ai komt er al aan en Mikky zit op zijn rug. Als we even wachten, kunnen we weg.’

Dat was dus opgelost. Op de voorplecht zag Rune dat de Dux Maga in amazonezit een klein beetje boven de grond zweefde. De vader van Markil tilde hem op en zette hem, met het boek in zijn armen, schrijlings op de bezem van de Dux Maga.

Terry draaide zich om naar de Dux Magus.

‘Kan ik ook niet meevliegen op een bezem? Astublieft?’

Ze keek hem smekend aan.

‘Ik zou niet weten waarom niet. Je moet je natuurlijk wel goed vasthouden. Loop maar even mee, dan zoeken we een heks waarbij je achterop kan. Nog meer gegadigden?’

Zach en Fijonna schudden direct ontkennend hun hoofden, maar Rutger stapte naar voren.

‘Ik wil wel. Zo’n kans krijg ik nooit meer.’

Rune keek hem lachend aan.

‘Je eigen Harry Pottermomentje! Maar je hebt gelijk. Zo’n kans krijg je waarschijnlijk nooit meer. Ik ga met jullie...’

Fijonna greep zijn arm en schudde haar hoofd.

‘Nee, Rune. Laat Terry en Rutger maar gaan. Wij reizen per tapijt. We zien ze later wel weer.’

Rune keek haar verbaasd aan, maar knikte instemmend. Als Fijonna dat beter vond, dan was dat vast met een reden. Hij keek omhoog. Ai had het schip bijna bereikt. Hij zag hoe Mikky zich afzette en naar hen toe kwam vliegen. Hij landde met een bons op het dek. Voor hij naar Rune liep, zwaaide hij nog even vrolijk naar Ai. De vrienden volgden zijn voorbeeld tot Ai draaide en terugvloog naar Zanddjini. Rune tilde Mikky op zijn arm.

‘En, is het gelukt?’

‘Ja, Mikky is nu bladbrenger. Gorgelaars veel blij.’

‘Dat is fijn, Mikky. Dat heb je goed gedaan. Word het trouwens geen tijd dat je gaat slapen? Je bent al heel lang wakker.’

Mikky schudde zijn kopje.

‘Wil niet slapen.’

Ondanks het antwoord van de kleine gorgelaar, zag Rune hoe zijn oogjes bijna dichtvielen. Hij tilde Mikky op.

‘Blijf dan maar wakker. Wij gaan met het tapijt naar Morrigan. Kom maar bij mij zitten.’

Het tapijt zweefde een meter boven het dek van het schip. Zach en Fijonna zater er al op. Zach reikte naar Mikky, zodat Rune zijn handen vrij had om op het tapijt te klimmen. Met Mikky tussen hen in en de oppertovenaar voor hen, steeg het

tapijt langzaam op en zette koers naar het vasteland. Rune keek vragend naar Fijonna en Zach.

‘Waarom wilden jullie met het tapijt en niet met een bezem?’ Fijonna keek snel even naar Zach voor ze antwoord gaf.

‘Wij zijn magistas, geen heksen. Wij gebruiken geen bezems. Niet om te vliegen en niet voor onze rituelen.’

Rune keek haar verbaasd aan.

‘Wat is er mis met een bezem?’

‘Het is moeilijk uit te leggen. Ik zal het proberen. Je weet van de heksenvervolgingen in jouw wereld?’

Rune knikte.

‘Nu dan. In die periode is het beeld ontstaan van een oude vrouw met een haakneus, wratten, een puntmuts en een bezem als het prototype van een heks. Heel veel vrouwen, en ook wel mannen, werden opgepakt, veroordeeld en gexecuteerd. Alleen maar omdat ze voldeden aan dat profiel. En met heel veel, bedoel ik 50 tot 60 000 mensen. De heksen van Atlantis hebben de bezem en puntmuts verheven tot statussymbool. Magistas daarentegen verwerpen deze symbolen en willen er niets mee te maken hebben. Zij beschouwen de bezem en de puntmuts als stigmatiserend, als een brandmerk. Daarom zul je een magista dan ook nooit op een bezem zien vliegen of iets anders dat daarop lijkt.’

Rune knikte begrijpend, alhoewel hij het niet helemaal begreep. Wat was er nu zo erg aan het vliegen op een bezem?

Of het dragen van een puntmuts? Niemand dacht toch echt dat... wacht eens. Heksen in tekenfilms waren altijd vrouwen in donkere kleding, een haakneus met een wrat en een kakelende lach. En ja, met een bezem en een puntmuts.

Kinderen verkleed als heks zagen er ook altijd zo uit. Je zag zelden een mooie, knappe heks. Ja, hier in Atlantis, maar niet in de gewone wereld. Daar hadden heksen een slechte naam en een dienovereenkomstig uiterlijk. Het was een stereotype uiterlijk. En was dat niet net zo erg als, als een negroïde mens afbeelden met dikke rode lippen en kroeshaar, of een joodse man met een haakneus en gemene kleine ogen. Als je dat deed, zou je direct, en terecht, worden beschuldigd van

racisme. Dit was net zo erg. Het was het bespotten van al die vrouwen die, beschuldigd van hekserij, op de brandstapel werden vermoord. Was dat waarom de magistas het gebruik van een bezemsteel verwierpen? Maar waarom deden de heksen en tovenaars dan precies het tegenovergestelde? Of was dat een kwestie van: If you can't beat them, join hem? Als je ze niet kunt verslaan, sluit je dan maar bij hen aan. Dat was ook een manier natuurlijk. Het was maar net welk pad je koos. Je kon je erbij aansluiten of je kon je ervan afkeren. Voor beiden was iets te zeggen.

Rune haalde inwendig zijn schouders op. Op de één of andere manier voelde hij meer voor de benadering van de magistas. Zolang het probleem nog steeds bestond, moest je je blijven verzetten.

Hij keek omhoog waar Terry en Rutger op een bezem vlogen. Veilig achterop bij de twee heksen op bezems. Af en toe hoorde hij een verrukte gil van Terry. Even voelde hij een steek van spijt dat hij gekozen had voor een tapijtvlucht. Maar hij was nu eenmaal een magista en dat betekende blijkbaar dat een vlucht op een bezem 'not done' was. Hij keek naar Zach en Fijonna die beiden, met een afkeurende blik, ook omhoog keken. Hij besloot het er maar bij te laten en richtte zijn blik op Morrigan, dat nu duidelijk zichtbaar was. Het tapijt versnelde en ze bereikten het dorp nog sneller dan hij verwachtte. Er stonden veel heksen en tovenaars op de kade. De Dux Maga was voor hen aangekomen en hield blijkbaar een toespraak. Natuurlijk om haar volk op de hoogte te brengen van de veranderde omstandigheden. Het tapijt vloog over de hoofden van de toehoorders, direct naar het dorpsplein en landde voor de deur van het dorpshuis. Ze moesten even wachten tot de beide bezems daar ook aankwamen. Terry sprong bijna van de bezem en rende op hen toe.

'Dat was geweldig, Rune. Wacht maar tot ik het vertel aan pap en mam. Ze zullen niet weten wat ze horen. Vliegen op een echte heksenbezem. Wie had dat ooit kunnen bedenken?'

Rutger zei niets, maar aan zijn gezicht was duidelijk te zien dat hij had genoten van zijn tochtje. Hij grijnsde naar Rune. Terry ratelde gewoon verder.

‘Nog beter dan een ritje op de kermis. Jammer dat je voor het tapijt koos. Ik weet zeker dat je het ook geweldig had gevonden. Waarom koos je eigenlijk voor het tapijt?’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Het schijnt dat magistas niet aan bezemvliegen doen.’

‘Da’s stom. Het is hartstikke leuk. En wat maakt dat nu uit? Jij doet trouwens wel meer dingen die een magista niet doet.

Afijn, je moet het zelf weten. Ik heb tenminste genoten.’

Voor hij Terry kon antwoorden, kwam Zach naar hem toe.

‘Misschien kun je nu een poort openen naar Desserta?

Iedereen is nu toch druk bezig. Er is niemand die op ons let.

De Dux Magus is naar de haven vertrokken, naar zijn vrouw. Ze hebben heel wat te vertellen en uit te leggen.’

Rune keek in het rond. Zach had gelijk. Ze stonden helemaal alleen op het plein. Zelfs de omringende straten waren leeg.

Hij knikte en begon de runen te ritsen om een poort naar Desserta te openen. Fijonna hield hem tegen.

‘Wacht even, Rune. Je moet ervoor zorgen dat de poort ongeveer een halve meter boven de grond opent. Het zand in desserta is waarschijnlijk nog steeds kwaadaardig. We willen natuurlijk niet dat Zach door het zand word vastgehouden.’

‘Maar anders kan hij het blad toch niet planten?’

‘Natuurlijk wel. Aan deze kant van de poort maak je hem op de grond, maar aan de andere kant moet je ervoor zorgen dat de poort een halve meter boven de grond opengaat. Als Zach hier op de grond gaat liggen en wij hem vasthouden, kan hij het blad planten door met zijn armen en bovenlichaam door de poort heen te hangen. Wij houden hem tegen en trekken hem weer omhoog als dat gedaan is. Het is hetzelfde als een poort in de lucht maken.’

Hij begreep wat Fijonna bedoelde en begon de runen opnieuw te ritsen. Zach stond klaar met zijn blad in zijn hand. De poort opende zich en hij keek er voorzichtig doorheen.

‘Gelukt. Iets meer dan een halve meter boven de grond. Opschieten, Zach. Het zand is onrustig. Het voelt blijkbaar de magie van de poort.’

Zach ging languit op de grond voor de poort liggen en schoof voorzichtig naar voren. Fijonna en Rutger grepen zijn benen en voorkwamen dat hij te ver doorschoof. Met zijn bovenlichaam door de poort heen, reikte hij zo ver mogelijk naar beneden. Terry knielde naast hem en keek door de poort heen, hoever hij naar buiten hing.

‘Nog een klein stukje. Geef hem iets meer speling. Zoja. Nu kan hij planten. Voorzichtig, Zach. Het zand probeert je te grijpen. Opschieten. Ja, goedzo. Fijonna, Rutger, jullie kunnen hem omhoog trekken. Het blad is geplant.’

Met gezamenlijke krachten werd Zach terug getrokken en even latere stond hij naast de poort en keek omlaag.

‘Het blad is al verwelkt en er komen al jonge stekjes op. De magie van Faraoïse werkt snel. Je kunt de poort sluiten, Rune. Het is gelukt.’

Rune liet de poort verdwijnen en keek naar de anderen.

‘We hebben nu alleen geen blad meer over om een boodschap te sturen, als we hulp nodig hebben.’

Fijonna haalde haar schouders op.

‘Zo erg is dat niet. Dryades, nyades en brugtrollen zijn overal in Atlantis te vinden. Nieuws reist snel. Waarschijnlijk is het hele boomvolk al op de hoogte van onze reis naar de ouderboom en van zijn dood. Dan weten ze ook van de brand en de schuld die het boomvolk aan ons heeft. En bovendien, met jouw kracht en onze ervaring kunnen we alles aan.’

‘Hoezo schuld aan ons? Door ons is de ouderboom dood. Daar kunnen ze ons moeilijk dankbaar voor zijn.’

‘De ouderboom had sowieso doodgegaan. Ook zonder ons had het kristal bezielde moeten worden. Nee, ik bedoel onze hulp bij de brand. Daardoor hebben we immers de bladeren gekregen. Oh kijk, daar komen de Dux Maga en Magus aan. Ben benieuwd wat er nu verder gaat gebeuren.’

Fijonna wees naar de andere kant van het plein waar de opperheks en tovenaars, gevolgd door Markil, die beschermend